

også bringer ind i debatten i dag i form af det forslag til vedtagelse, der ligger på bordet foran os. Det er sådan set i al enkelhed det, nogle har forsøgt.

Her må jeg altså bare sige, at der er milevid forskel på det, der bliver sagt den 8. februar, og så i dag, men jeg må også anerkende det, fru Lene Espersen gør opmærksom på: at efter Ritzautelegrammet den 8. februar kom der en korrektion eller et dementi, eller hvad man skal kalde det, fra hr. Bendt Bendtsen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg er da glad for, at Dansk Folkepartis ordfører her fra talerstolen ligesom kommer med en åben erkendelse af, at det sådan set aldrig har været Dansk Folkepartis politik, at udvidelsen, udvidelsespolitikken og udvidelsesprocessen var noget, der skulle have en særlig høj politisk profil.

Jeg har jo set i hvert fald mindst ét medlem af Dansk Folkeparti citeret for, at man sådan set var lidt modstander af udvidelsen. Og set i lyset af det kan jeg godt forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl hellere vil diskutere noget helt andet end det svenske formandskabs program; det er jo meget, meget, meget sjovere.

Jeg siger blot, at vi i Europaudvalget og i forhold til EU-debatten har forsøgt at sætte en proces i gang, hvor vi prøver at lave nogle mere fremadrettede debatter om, hvad det er, vi vil med Europa. Hvad er det, vi vil? Når et land fremkommer med et formandskabsprogram og kommer med nogle fantastisk gode forslag til, hvordan EU-samarbejdet kan udvikle sig, hvordan skal vi så forholde os til det?

Jeg synes, det er et godt initiativ, at vi tager den her diskussion om formandskabsprogrammerne. Men jeg vil godt fastholde, at jeg mener, at såvel Enhedslisten som Dansk Folkeparti – det var sådan set en ren bekendelsessag for Dansk Folkeparti – misbruger den mulighed, vi har for at diskutere formandskabsprogram, ved at fortabe sig i alle mulige andre detaljer, der ikke har særlig meget med sagen at gøre.

Og jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg fastholder min kritik, for jeg mener, at hr. Keld Albrechtsen fra talerstolen har forsøgt at give lyttere, seere og andre, der følger med i debatten, det indtryk, at hvis man er enig i de hovedprioriteter, som det svenske formandskab har, så siger man ja til samtlige direktivforslag, som svenskerne lægger på bordet, og den kobling kan simpelt hen ikke laves.

Men at svenskerne har valgt at lægge vægten på nogle fornuftige politikområder mener jeg faktisk vil klæde det danske Folketing at bakke op om, og derfor er vi også medforslagsstillere til den her vedtagelse.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så går vi videre i ordførerrækken. Fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Det mest interessante spørgsmål, vi overhovedet står over for det kommende par år, er udvidelsen. Der er imidlertid mange problemer forbundet med udvidelsen. Nogle af problemerne er identiske for alle ansøgerlande, andre er helt specielle. Derfor er det godt, at svenskerne har et projekt »Udvidet Union« som det første afsnit i listen over aktiviteter.

Men det er ikke så godt, at man ikke i den her beskrivelse af »Projekt Udvidelse« har præciseret, hvad det også indebærer, eksempelvis har præciseret i afsnittet om landbrugsstøtte, at landbrugsstøtten også nødvendigvis må ændres, hvis udvidelsen hurtigt skal kunne ske og blive en succes. Det er træls, at man heller ikke er inde på spørgsmål om strukturfonde.

Jeg ved godt, at det ikke er det svenske formandskabs arbejdsopgave her og nu, for det er først om et par år, men det ville være rart, hvis det var med. Det ville også være rart, hvis man havde peget på problemerne omkring arbejdskraftens fri bevægelighed.

Derfor må det være den danske regerings arbejdsopgave i de kommende møder med det svenske formandskab at præcisere, at hvis vi skal have udvidelsen på plads, så er det også de tre arbejdsområder, som svenskerne skal være opmærksomme på.

Svenskerne skal koncentrere indsatsen. Det er o.k., at de har nogle andre projekter, de har også nogle bundne dagsordener, som de bliver nødt til at følge, men udvidelsen er for SF at se det vigtige.

Det ville jo være hensigtsmæssigt, hvis statsministeren tog udgangspunkt i, at vi i Danmark har et landbrug, som ved højtidelige lejligheder fremhæver ønsket om at droppe tilskud og lade markeds kræfterne råde. Derfor er der ingen tvivl om, at hvis den dagsorden skal sættes i EU, så er det Danmark, der skal være landet, der går foran med konkrete forslag til ændringer af landbrugsstøtten.